

Sygn. akt I CSK 6058/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie wszczętej z urzędu

z udziałem D. T.

o stwierdzenie zasadności przyjęcia do szpitala psychiatrycznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z 8 lipca 2022 r., sygn. akt XV Ca 131/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 8 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z 14 października 2021 r. stwierdzającego zasadność przyjęcia uczestniczki do szpitala psychiatrycznego.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożyła uczestniczka, wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi uczestniczka wiązała z błędnym zastosowaniem przez sądy przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (zob. postanowienia SN: z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r.,

IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Skarżąca nie wykazała oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. Przede wszystkim należy zaznaczyć, że postępowanie kasacyjne nie stanowi trzeciej instancji sądowej. Rolą Sądu Najwyższego nie jest dokonywanie ustaleń faktycznych w sprawie, prowadzenie postępowania dowodowego ani ocena dowodów. Zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Jednym z ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie, którym Sąd Najwyższy pozostaje związany, jest zakwalifikowanie uczestniczki przez biegłego specjalistę jako osoby chorej psychicznie w dniu przyjęcia jej do szpitala, z jednoczesnym stwierdzeniem, że choroby psychicznej nie można utożsamiać z chorobą przewlekłą, a zachowanie uczestniczki zagrażało bezpośrednio jej życiu. Tak poczynione ustalenie w zestawieniu z art. 23 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego nie pozwala na podzielenie poglądu o oczywistej zasadności skargi. Skoro bowiem skarżąca została w dniu przyjęcia do szpitala uznana za osobę chorą psychicznie, która z powodu tej choroby zagrażała bezpośrednio własnemu życiu, to zaktualizowała się dyspozycja powołanego przepisu pozwalająca na przyjęcie jej do szpitala bez zgody wymaganej w art. 22 ustawy. Sąd, stwierdzając zasadność przyjęcia uczestniczki do szpitala psychiatrycznego, w tak ustalonym stanie faktycznym nie naruszył w sposób oczywisty przepisów prawa materialnego.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).